

zona pozitivului, bine remarcate și aducătoare de succes.

Rare satisfacții a adus publicului iubitor al clasicismului noul concert dat de formația camerală a Institutului de pe lângă Universitatea din Brașov și consacrat unor minunate pagini de Chr. Bach, Philipp Emmanuel Bach și Ioseph Haydn. Nivelul interpretărilor la care s-a situat constant întregul ansamblu. unitatea, coeziunea, superioara înțelegere stilistică și valoarea personală a fiecăruia din interpreți, instrumentiști de prim ordin, entuziașt afiliați cerințelor celor mai alese ale muzicii de cameră, au putut demonstra concludent că ne aflăm în fața unei grupări de elită, menită să aducă servicii de preț genului și să reprezinte cu cinste resursele brașovene în cultivarea lui.

Supraînșesata sală a institutului a ovaționat îndelung pe toți artiștii componenți ai grupării, alcătuită din soții Meschendörfer, flaut, Astrid Philippi, violă, Kurt Philippi, cello, Gabriela Popescu, pian și Horia Cristian, pian.

Fiecare din cele patru piese ale programului a fost precedată de foarte scurte dar tot pe atit de esențiale prezentări cu adevărat utile, instructive, binevenite, ale muzicologului Gemma Zinveliu. Cînd oare vom putea să ne bucurăm de contribuții asemănătoare și din partea unora din acei comentatori care în acțiunea lor de inițiere în muzică înlocuiesc dozele terapeutice prin cantitatea toxică pe care o administrează cu necruțătoare perseverență ?

ROMEO ALEXANDRESCU

Iași

Opera de Stat din Iași a prezentat în premieră bijuteria mozartiană care este *Nunta lui Figaro*. Dintru început trebuie remarcată omogenitatea echipei de interpreți a căror principală calitate a fost naturalitatea.

Spectacolul ieșean a relevat de asemenea frumoase potențe ale interpreților rolurilor principale (Maria Boga Verdeș — Suzana și Emil Pinghireac — Figaro). Cea dintîi, o coloratură cu voce nu prea puternică, este înzestrată cu o admirabilă muzicalitate imbinată cu o exemplară dezinvoltură scenică. Ea a întruchipat o Suzană-model, foarte feminină, cînd vicleană, cînd geloasă, tînără, frumoasă și mereu îndrăgostită. Emil Pinghireac, bariton înalt, cu un volum vocal deosebit, a lăsat o foarte bună impresie în primul rînd prin dicțiunea perfectă.

Ținem de asemenea să amintim pe Svetlana Ionescu (Cherubino) — glas de calitate, bună ținută

scenică — ca și pe Melania Herdeanu (Barbarina veselă și sprințară). Laurian Nicolau (Bartholo) voce amplă, uneori cam forțată ; Ileana Cojocaru (Marcellina) mezzo-soprană de bună factură, cu o mai mică mobilitate scenică, însă și Dumitru Popa (Basilio), o apariție savuroasă și grotescă, au contribuit la reușita spectacolului.

Din păcate, alte două roluri principale nu s-au bucurat de o distribuție prea fericită. Ion Humiță (contele Almaviva) — deși un glas bun — a fost inegal, scenic și vocal. Bernadetei Simon (Contesa) i se poate reproșa o slabă dicție, imobilitate scenică și — pe alocuri — lipsa de acuratețe vocală. Ea s-a integrat însă mai bine în scenele de ansamblu, în terțetul și sextetul din actul III. O notă bună pentru Mihai Stupcaru (Antonio) și Vasile Filimon (Don Curzio), care au completat lista personajelor corespunzătoare.

Orchestra a cîntat omogen și curat deși în uvertură s-au observat unele decalaje ritmice. Ansamblul coral (dirijor Anton Bișoc), s-a integrat tonusului general de calitate al spectacolului. Puținele momente coregrafice au vădit inspirația și măiestria mînă de conducătoare a Mihaelei Atanasiu.

O contribuție importantă la reușita spectacolului, a avut-o tînărul dirijor Corneliu Calistru. Momentele de ansamblu bine gîndite ca și tehnica nuanțelor au demonstrat o mînă precisă, sigură — uneori poate prea severă — în obținerea dinamicii.

O mențiune aparte pentru Gheorghe Codrea, acest inspirat scenograf clujean, remarcat de noi și cu alte prilejuri (*Michelangelo*, de A. Mendelsohn, ș.a.). Decorurile simple, moderne prin construcție și lumini ușor de mînuit, au constituit o adevărată mostră de bun gust și viziune contemporană.

Avînd o echipă înzestrată cu muzicalitate și vioiciune, regizorul Dumitru Tăbăcaru — un autentic talent — a izbutit montarea unui spectacol unitar, modern și în același timp fidel spiritului mozartian.

CLAUDIU NEGULESCU